

DYREKTYWA 2005/45/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 7 września 2005 r.

w sprawie wzajemnego uznawania świadectw marynarzy wydawanych przez Państwa Członkowskie oraz zmieniająca dyrektywę 2001/25/WE**(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 80 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze co następuje:

- (1) W konkluzjach z dnia 5 czerwca 2003 r. w sprawie poprawy wizerunku transportu morskiego we Wspólnocie i zwiększenia atrakcyjności zawodów morskich dla młodych ludzi Rada podkreśliła konieczność wspierania zawodowej mobilności marynarzy w Unii Europejskiej, ze szczególnym uwzględnieniem procedur uznawania świadectw umiejętności marynarzy, przy zapewnieniu pełnej zgodności z wymogami Konwencji z 1978 r. o wymaganiach w zakresie wykształcenia marynarzy, wydawania świadectw oraz pełnienia wacht (Konwencja STCW) Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO), w jej aktualnej wersji.
- (2) Transport morski jest dynamicznie i szybko rozwijającym się sektorem o szczególnie międzynarodowym charakterze. Wobec wzrastającego niedoboru marynarzy we Wspólnocie możliwe jest lepsze utrzymanie równowagi pomiędzy popytem a podażą personelu na poziomie Wspólnoty niż na poziomie krajowym. Dlatego też ważne jest, aby w ramach wspólnej polityki transportowej w dziedzinie transportu morskiego ułatwić swobodę przemieszczania się marynarzy we Wspólnocie.
- (3) W zakresie kwalifikacji marynarzy Wspólnota ustanowiła minimalne wymogi dotyczące wykształcenia i wykształcenia marynarzy oraz wydawania im świadectw w dyrektywie 2001/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie minimalnego poziomu wykształcenia marynarzy ⁽³⁾. Dyrektywa ta

wprowadza do prawa wspólnotowego międzynarodowe standardy wykształcenia, wydawania świadectw i pełnienia wacht, ustanowione w Konwencji STCW.

- (4) Zgodnie z dyrektywą 2001/25/WE marynarze muszą posiadać świadectwo umiejętności wydane i zatwierdzone zgodnie z przepisami tej dyrektywy przez właściwy organ Państwa Członkowskiego i uprawniające jego prawowitego posiadacza do służby na statku i pełnienia funkcji objętych określonym w tym świadectwie zakresem odpowiedzialności.
- (5) Zgodnie z dyrektywą 2001/25/WE wzajemne uznawanie w Państwach Członkowskich świadectw marynarzy, niezależnie od tego, czy są oni czy też nie są obywatelami Państwa Członkowskiego, podlega przepisom dyrektyw 89/48/EWG ⁽⁴⁾ i 92/51/EWG ⁽⁵⁾ ustanawiających odpowiednio pierwszy i drugi ogólny system uznawania kształcenia i szkolenia zawodowego. Dyrektywy te nie przewidują automatycznego uznawania formalnych kwalifikacji marynarzy, gdyż w określonych przypadkach wymagane są środki dostosowawcze.
- (6) Każde Państwo Członkowskie powinno uznawać świadectwa lub inne dowody formalnych kwalifikacji wydane przez inne Państwo Członkowskie zgodnie z dyrektywą 2001/25/WE. Dlatego też każde Państwo Członkowskie powinno zezwolić marynarzom, którzy uzyskali w innym Państwie Członkowskim świadectwa umiejętności spełniające wymogi tej dyrektywy, na podjęcie lub dalsze wykonywanie zawodu morskiego, do którego posiadają oni kwalifikacje, bez warunków wstępnych innych niż wymagane od jego własnych obywateli.
- (7) Niniejsza dyrektywa ma na celu ułatwienie wzajemnego uznawania świadectw; nie reguluje ona warunków dotyczących dostępu do zatrudnienia.
- (8) W Konwencji STCW określono wymogi dotyczące znajomości języków przez marynarzy. Wymogi te powinny zostać wprowadzone do prawa wspólnotowego w celu zapewnienia efektywnej komunikacji na pokładzie statku i ułatwienia swobody przemieszczania się marynarzy w obrębie Wspólnoty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 157 z 28.6.2005, str. 53.⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 23 lutego 2005 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym). Decyzja Rady z dnia 27 czerwca 2005 r.⁽³⁾ Dz.U. L 136 z 18.5.2001, str. 17. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2005/23/WE (Dz.U. L 62 z 9.3.2005, str. 14).⁽⁴⁾ Dyrektywa Rady 89/48/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego, trwających co najmniej trzy lata (Dz.U. L 19 z 24.1.1989, str. 16). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2001/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 206 z 31.7.2001, str. 1).⁽⁵⁾ Dyrektywa Rady 92/51/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie drugiego ogólnego systemu uznawania kształcenia i szkolenia zawodowego, uzupełniająca dyrektywę 89/48/EWG (Dz.U. L 209 z 24.7.1992, str. 25). Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2004/108/WE (Dz.U. L 32 z 5.2.2004, str. 15).

- (9) Wzrastająca liczba świadectw umiejętności marynarzy uzyskanych na skutek oszustwa stanowi aktualnie poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa na morzu i ochrony środowiska morskiego. W większości przypadków posiadacze sfałszowanych świadectw umiejętności nie spełniają minimalnych wymogów uzyskania świadectwa określonych w Konwencji STCW. Marynarze ci mogą być łatwo uwikłani w wypadki na morzu.
- (10) Państwa Członkowskie powinny zatem podjąć i zrealizować konkretne działania w celu zapobiegania i karania za oszustwa związane ze świadectwami umiejętności, jak również kontynuować w ramach IMO wysiłki dla osiągnięcia surowych i możliwych do wyegzekwowania porozumień w sprawie zwalczania takich praktyk na całym świecie. Komitet ds. Bezpiecznych Mórz i Zapobiegania Zanieczyszczeniu Morza przez Statki (COSS) stanowi odpowiednie forum dla wymiany informacji, doświadczeń i najlepszych praktyk w tej dziedzinie.
- (11) Rozporządzenie (WE) nr 1406/2002⁽¹⁾ ustanowiło Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa na Morzu (Agencja), której celem jest zapewnienie wysokiego, jednolitego i efektywnego poziomu bezpieczeństwa na morzu i zapobieganie zanieczyszczeniom powodowanym przez statki. Jednym z zadań powierzonych Agencji jest wspieranie Komisji w wykonywaniu wszelkich nałożonych na nią prawem wspólnotowym zadań dotyczących wykształcenia, wydawania świadectw i pełnienia wachty przez załogi statków.
- (12) Dlatego też Agencja powinna wspierać Komisję przy sprawdzaniu, czy Państwa Członkowskie spełniły wymogi ustanowione w niniejszej dyrektywie i w dyrektywie 2001/25/WE.
- (13) Wzajemne uznawanie przez Państwa Członkowskie świadectw marynarzy, niezależnie od tego czy są one też nie są obywatelami Państwa Członkowskiego nie powinno już podlegać dyrektywom 89/48/EWG i 92/51/EWG, lecz powinno być regulowane przez niniejszą dyrektywę.
- (14) W związku z tym dyrektywa 2001/25/WE powinna zostać odpowiednio zmieniona.
- (15) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, mianowicie wzajemne uznawanie świadectw marynarzy wydanych przez Państwa Członkowskie, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez Państwa Członkowskie, natomiast możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może podjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości ustanowioną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, ustanowioną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (16) Zgodnie z ust. 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽²⁾ zachęca

się Państwa Członkowskie do sporządzania, dla ich własnych celów i w interesie Wspólnoty, własnych tabel, które w możliwie najszerszym zakresie odzwierciedlają korelacje pomiędzy niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji, oraz do ich publikowania.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zakres zastosowania

Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do marynarzy, którzy:

- są obywatelami Państwa Członkowskiego;
- nie będąc obywatelami Państwa Członkowskiego, posiadają świadectwo wydane przez Państwo Członkowskie.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- „marynarz” oznacza osobę wyszkoloną co najmniej zgodnie z wymogami załącznika I do dyrektywy 2001/25/WE i posiadającą świadectwo Państwa Członkowskiego;
- „świadectwo” oznacza ważny dokument w rozumieniu art. 4 dyrektywy 2001/25/WE;
- „odpowiednie świadectwo” oznacza świadectwo w rozumieniu art. 1 pkt 27 dyrektywy 2001/25/WE;
- „potwierdzenie” oznacza ważny dokument wydany przez właściwe organy Państwa Członkowskiego zgodnie z art. 5 ust. 2 i ust. 6 dyrektywy 2001/25/WE;
- „uznanie” oznacza potwierdzenie przez właściwe organy przyjmującego Państwa Członkowskiego świadectwa lub odpowiedniego świadectwa wydanego przez inne Państwo Członkowskie;
- „przyjmujące Państwo Członkowskie” oznacza każde Państwo Członkowskie, w którym marynarz ubiega się o uznanie odpowiedniego świadectwa/odpowiednich świadectw lub innego świadectwa/innych świadectw;
- „Konwencja STCW” oznacza Międzynarodową konwencję o wymaganiach w zakresie wykształcenia marynarzy, wydawania świadectw oraz pełnienia wacht z 1978 r., w jej aktualnej wersji;
- „Kod STCW” oznacza kod dotyczący szkolenia marynarzy, wydawania świadectw i pełnienia wachty (STCW), przyjęty rezolucją 2 Konferencji Stron STCW z 1995 r., w jego aktualnej wersji;
- „Agencja” oznacza Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa na Morzu, ustanowioną na mocy rozporządzenia (WE) nr 1406/2002.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1406/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2002 r. ustanawiające Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa na Morzu (Dz.U. L 208 z 5.8.2002, str. 1). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 724/2004 (Dz.U. L 129 z 29.4.2004, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, str. 1.

Artykuł 3

Uznawanie świadectw

1. Każde Państwo Członkowskie uznaje odpowiednie świadectwa lub inne świadectwa wydane przez inne Państwo Członkowskie zgodnie z wymogami dyrektywy 2001/25/WE.
2. Uznanie odpowiednich świadectw ogranicza się do umiejętności, funkcji i poziomów kwalifikacji określonych w świadectwach i zawiera potwierdzenie zaświadczające o uznaniu świadectwa.
3. Państwa Członkowskie zapewniają, zgodnie z krajowymi przepisami prawa materialnego i procesowego, prawo odwołania się od decyzji odmawiającej potwierdzenia uznania ważnego świadectwa lub w przypadku braku odpowiedzi.
4. Z zastrzeżeniem ust. 2 właściwe organy przyjmującego Państwa Członkowskiego mogą nałożyć dalsze ograniczenia w zakresie umiejętności, funkcji i poziomów kwalifikacji w odniesieniu do rejsów przybrzeżnych zgodnie z art. 7 dyrektywy 2001/25/WE lub wymagać innych świadectw wydanych zgodnie z prawidłem VII/1 załącznika I do dyrektywy 2001/25/WE.
5. Przyjmujące Państwo Członkowskie zapewnia, aby marynarze, występujący o uznanie świadectw uprawniających do wykonywania funkcji kierowniczych posiadali odpowiednią znajomość prawa morskiego tego Państwa Członkowskiego, istotną dla funkcji, do których pełnienia są uprawnieni.

Artykuł 4

Zmiany w dyrektywie 2001/25/WE

W dyrektywie 2001/25/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) artykuł 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

Świadectwo

Świadectwo oznacza jakikolwiek ważny dokument, niezależnie od stosowanej do niego nazwy, wydany przez właściwy organ Państwa Członkowskiego lub z jego upoważnienia zgodnie z art. 5 i z wymogami określonymi w załączniku I.”;

- 2) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 7a

Zapobieganie oszustwom i innym nielegalnym praktykom

1. Państwa Członkowskie podejmują i wprowadzają w życie odpowiednie środki dla zapobiegania oszustwom i innym nielegalnym praktykom dotyczącym procesu wydawania świadectw lub świadectw wydanych i potwierdzonych przez ich właściwe organy i ustanawiają sankcje, które są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

2. Państwa Członkowskie wyznaczają krajowe organy właściwe do wykrywania i zwalczania oszustw i innych

nieuczciwych praktyk i do wymiany informacji z właściwymi organami innych Państw Członkowskich i państw trzecich w odniesieniu do wydawania świadectw marynarzom.

Państwa Członkowskie powiadają niezwłocznie inne Państwa Członkowskie i Komisję o szczegółach dotyczących tych właściwych organów krajowych.

Państwa Członkowskie powiadają również niezwłocznie każde państwo trzecie, z którym są one związane umową zgodnie z prawidłem I/10 ust. 1.2 Konwencji STCW o szczegółach dotyczących tych właściwych organów krajowych.

3. Na wniosek przyjmującego Państwa Członkowskiego, właściwe organy innego Państwa Członkowskiego wydają pisemne potwierdzenie lub odmowę potwierdzenia autentyczności świadectw marynarzy, odpowiednich potwierżeń lub jakiegokolwiek innego dokumentu potwierdzającego wyszkolenie wydane w tym Państwie Członkowskim.”;

- 3) artykuł 18 ust. 1 i 2 zostaje uchylony ze skutkiem od dnia 20 października 2007 r.;
- 4) dodaje się następujące artykuły:

„Artykuł 21a

Regularne monitorowanie zgodności

Bez uszczerbku dla uprawnień Komisji w świetle art. 226 Traktatu, Komisja, wspierana przez Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa na Morzu, ustanowioną rozporządzeniem (WE) nr 1406/2002 (*) sprawdza, w regularnych odstępach czasu i co najmniej raz na 5 lat, czy Państwa Członkowskie stosują się do minimalnych wymogów zawartych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 21b

Sprawozdanie dotyczące zgodności

Nie później niż dnia 20 października 2010 r., Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie zawierające ocenę, sporządzone na podstawie informacji uzyskanych zgodnie z art. 21a. W sprawozdaniu tym Komisja dokonuje analizy przestrzegania niniejszej dyrektywy w Państwach Członkowskich i, w razie potrzeby, przedstawia projekty dodatkowych środków.

(*) Rozporządzenie (WE) nr 1406/2002 z dnia 27 czerwca 2002 r. Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiające Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa na Morzu (Dz.U. L 208 z 5.8. 2002, str. 1). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 724/2004 (Dz.U. L 129 z 29.4.2004, str. 1).”;

- 5) w rozdziale I załącznika I, dodaje się następujący ustęp:

„1a. Państwa Członkowskie zapewniają, aby marynarze posiadali odpowiedni poziom znajomości języka, jak to zostało określone w sekcjach A-II/1, A-III/1, A-IV/2 i A-II/4 Kodu STCW, tak aby umożliwić im pełnienie ich szczególnych obowiązków na statku pływającym pod banderą przyjmującego Państwa Członkowskiego.”.

Artykuł 5

Transpozycja

1. Państwa Członkowskie wprowadzają przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 20 października 2007 r. Niezwłocznie informują one o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 6

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 7

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 7 września 2005 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

J. BORRELL FONTELLES
Przewodniczący

W imieniu Rady

C. CLARKE
Przewodniczący